

Pentti »Linkku« Lindegren lähti ensimmäisenä suomalaisena ammattilaiseksi Ruotsiin. »Linkku« oli tekemässä ensimmäistä suomalaista jääkiekkolehteä. Hän oli puuhaamassa ensimmäistä jääkiekkokoulua. Hän oli Hockey Nightin ensimmäinen selostaja. »Linkku« on suomikiekon pioneeri.

TEKSTI: RISTO PAKARINEN

KUVAT: MARTIN LYXELL JA PENTTI LINDEGREIN ARKISTOT

PIONEERI

PUHELIN SOI. Pentti Lindegren, »Linkku«, on pelimatalla Lahden Reippaan kanssa. Reippaan kausi on ollut raskas. Peli ei ole kulkenut, ja mikä pelaajien kannalta yhtä masentavaa, palkkiot eivät olleet tulleet ajallaan. Itse asiassa, »Linkku« ei ole saanut palkkaansa ollenkaan. Kun puhelin soi, »Linkku« on muissa ajatuksissa ja toisaalta, linja on hyvin huono. »Linkku« kuulee soittajan tervehdyksen vain puolittain, ja lopustakin hän saa arvata puolet. »...Väisänen moi ... lähdetkö mun kansa...?» kysyy ääni langan toisessa päässä. »Joo, lähden, lähden,« Linkku sanoo, tajuttuaan, että kysyjänä on Matti Väisänen, legendaarinen valmentaja ja nykyisin pitkän linjan NHL-kykyjenetsijä.

Vasta myöhemmin selvisi, että Väisänen oli tekemässä valmennussopimusta

HIFK:n kanssa ja hän oli kysynyt »Linkkua« kakkosvalmentajakseen.

»Kyllähän minä kuulin, että »Väisä« pyysi minua johonkin juttuun kanssaan, mutta ei se ihan selvää ollut, mikä juttu oli kyseessä, kun puhelu päättyi. Totta kai me sitten keskustelimme asiat kunnonlla, ennen kuin tein sopimuksen HIFK:n kakkosvalmentajan pestistä. Me vedimme sitten yhdessä HIFK:ta kauden 1975-76«, »Linkku« kertoo.

»Linkku« on aina heittäytynyt rohkeasti ja innokkaasti uusiin haasteisiin. Hän on myös ehtinyt 40-vuotisen jääkiekkouransa aikana tekemään lähes kaikkea, mitä suomalaisessa jääkiekkoilussa voi tehdä. Tai jääkiekossa ylipäätään. »Linkku« on ollut pelaaja, valmentaja, pelaajavalmentaja, lehtimies,

kuuluttaja, selostaja. Hän on ollut sitä SM-sarjassa, maajoukkueessa, eri divisi-oonissa ja junioripuolella.

Viimeiset 20 vuotta »Linkku« on ollut kuin Jerry Maguire samannimisen eloku-
van alussa, jossa Jerry näyttää lehtikuvaa
tähtiurheilijasta. Aivan kuvan vasemmassa
reunassa näkyy miehen korva. »Minä olen
tuossa,« Jerry sanoo ja tarkoittaa kuvassa
häidin tuskin näkyvää miestä.

Samalla tavalla »Linkku« on aina ollut
siellä, missä tapahtuu. »Linkku« ei tosin ole
edes kuvissa, mutta hänen äänensä kuuluu
joko ottelun aikana kuuluttamosta, sen
jälkeen lehdistötilaisuudessa tai ottelun ai-
kana selostamosta. (»Linkku« on selostanut
jääkiekon lisäksi jalkapalloa, jääpalloa,
koripalloa, käsipalloa, vesipalloa, golfia ja
kaukalopalloa, mutta Hockey on jääkiek-

kolehti – »jääkiekkoa ja vain jääkiekkoa«
– joten asiaan).

»Linkku« syntyi 1940 Hauholla, jossa
hän oli vaarinsa luona sotaa paossa. Sieltä,
1940-luvun lopun Hämeenlinnasta, jonne
Hauholta oli vain 30 kilometriä, hän imi
jääkiekkovaiikutteensa. Helsingissä hänestä
tuli kuitenkin kiekkoilija, kun hän liittyi
Hesperian kentän pohjoispuolella hallin-
neeseen HJK:hon.

»Linkku« pelasi ensimmäisen kau-
tensa HIFK:n mestaruussarjajoukkueessa
parikymppisenä, kaudella 1961–62. Nuori
hyökkääjä pääsi pelaamaan huippumiesten
kanssa, toisella laidalla Esko Rekomaa ja
toisella Timo Rantala.

»Me hävisimme kauden alussa heti viisi
ensimmäistä ottelua, ja – en tiedä, mikä oi-
vallus se oli, mutta minulle sanottiin päivää

ennen paikallisottelua HJK:ta vastaan, että »sä pelaat muuten huomenna pakkina«. Me voitimme sen matsin ja sitten 4-5 matsia peräkkäin. Ja minä jäin pakiksi«, »Linkku« sanoo.

Puolustajan paikka sopi isokokoiselle »Linkulle«, joka eteni nopeasti maajoukkuerinkiin. Maajoukkueen päävalmentajana toimi Joe Wirkkunen, aisaparinaan Aarne Honkavaara, joka ei ainakaan päästänyt helsinkiläisiä helpolla.

Päinvastoin. Ei päästänyt maajoukkueeseen ollenkaan.

Se oli aikaa, jolloin maajoukkueen tamperelaisdominanssi oli lähes täydellinen: joukkueessa oli parhaimmillaan 17 pelaajaa Tampereelta. Tapparasta oli yksi kentällinen, Ilveksestä kentällinen, KooVeestä reilu kentällinen.

Eikä tasoa voinutkaan moittia.

KooVeestä oli maineikas ketju Rauno Lehtiö – Heino Pulli – Seppo Nikkilä, Matti Reunamäki, lisäksi Jorma Suokko pakkina, Ilveksestä Lasse Oksanen – Jorma Peltonen – Reijo Hakanen.

Tappara oli voittanut mestaruuden 1964, joten oli selvää, että heiltäkin oli kentällinen mukana, Juhani Lahtinen oli selviö maalivahdin paikalle. Muualta kuin Tampereelta oli siis vaikeaa tunkeutua maajoukkueeseen. Vain pari pelaajaa onnistui siinä.

»Silloin pelattiin käytännössä neljällä pakilla. Minäkin olin mukana – tilastoissa minulla on kuusi A-maaottelua – ainakin 20 maaottelussa, mutta kun en koskaan pelannut, niin ei niitä merkitty tilastoihinkaan. Helsinkiläisenä minun piti olla paljon parempi kuin joku tamperelainen, että »Honkku« olisi valinnut minut maajoukkueeseen«, »Linkku« muistelee.

Pitää tosin myös muistaa, että Tam-

pere oli 1960-luvulla selvästi Helsinkiä merkittävämpi kiekkokaupunki. Kaupunki oli saanut Suomen ensimmäisen tekojään vuonna 1956, pari vuotta ennen Helsinkiä.

»Ensimmäinen maaotteluni oli Neuvostoliittoa vastaan vuonna 1964. Olin hakemassa varusteitani Pallokentältä, kun Kataisen Pentti tuli vastaan. »Pena« sanoi minulle, että »älä mene maajoukkueeseen. Jos minä olisi sinä, en menisi. Niiden on pakko ottaa sut, mutta laittavat Neuvostoliittoa vastaan, että sä munaat«. No, en munannut, vaan pelasin ihan hyvin«, hän sanoo.

HIFK:n kapteenina pelannut »Linkku« pysyi sitkeästi maajoukkueeringissä ja kotikisat lähestyivät. Suomi pelasi kaksi harjoitusottelua Kanadaa vastaan – Turussa ja Tampereella – ennen lopullisen kisajoukkueen nimeämistä. »Linkku« pelasi molemmissa ja oli lehtien ja monien muiden asiantuntijoiden mukaan joukkueen paras puolustaja. Joukkueenjohtajana toiminut Honkavaara jätti »Linkun« kuitenkin varamieheksi.

»Sitten MM-kisajoukkue pelasi Yhdysvaltoja vastaan, kuten myös B-maajoukkue, jossa minä pelasin. Kisajoukkue hävisi jenkeille, mutta me voitimme Porissa«, »Linkku« sanoo.

Maajoukkueeseen oli kyllä valittu eräs puolustaja Turusta. Tu Ton Seppo »Pappa« Lindström loukkasi kuitenkin jalkansa viimeistelyottelussa Yhdysvaltoja vastaan, ja vamma osoittautui niin pahaksi, että Lindström luopui kisapaikastaan. Aarne Honkavaara hälytti »Linkun« paikalle. Kohtelustaan hieman tuhtuneena – hänen olisi omasta mielestään pitänyt ehdottomasti olla kisajoukkueessa alunperinkin – »Linkku« päätti näyttää Honkavaaralle, miten helsinkiläisiä kohdellaan.

»Maajoukkueen valmentaja »Honkku« Honkavaara soitti minulle pari päivää ennen kisoja ja kutsui joukkueeseen. Tiesin hyvin, miten maajoukkue pelaa, olinhan ollut maajoukkueen mukana koko kauden, käynyt kaikki leirit ja muuta. »Honkun« viesti oli lyhyt: »Kassi mukaan ja Tampereelle«. Omasta mielestäni olin enemmän kuin ansainnut paikan ja tavallaan kostoksi ajoin taksilla Helsingistä Tampereelle ja löin »Honkulle« Tampereella taksikuitin käteen«, Linkku muistelee naureskellen.

Suomen turnaus meni penkin alle, eikä joukkue onnistunut voittamaan kuin Norjan, 4-1. Ruotsi-ottelun tasapeli oli toki kunniakas. Lopullinen sijoitus oli seitsemäs, eli toiseksi viimeinen. »Linkku« pelasi lopulta kisoissa neljä ottelua, ilman tehopisteitä.

RUOTSALAINEN GÖSTA CARLSSON oli kymmenisen vuotta aikaisemmin perustanut Cernelle-lääkefirman ja hänestä oli tullut erittäin varakas mies. Ängelholmissa asunut Carlsson oli innostunut jääkiekosta ja hän päätti tehdä kotikaupunkinsa Rogle BK:sta huippuseuran.

Hän rakennutti seuralle jäähallin 1,2 miljoonalla kruunulla ja hankki huippupelaajia aggressiivisesti. Vuonna 1964 Rogleen saapui kanadalainen pelaajavalmentaja Des Moroney, jonka tehtävänä oli nostaa kolmosdivisioonassa pelannut joukkue pääsarjaan niin nopeasti kuin mahdollista.

Rogle nousi keväällä 1965 Ruotsin kakkosdivisioonan, maan toiseksi korkeimmalle sarjatasolle, murskaten matkalla vastustajansa. 18 ottelua, 18 voittoa, maaliero 224-32. Carlsson halusi ylöspäin, nopeasti ja hän hankki New York Rangersista Ulf Sternerin. Sterner oli vuotta aikaisemmin

ollut ensimmäinen eurooppalaispelaaja NHL:ssä.

Keväällä 1965, Des Moroney oli Suomessa etsimässä uusia kykyjä. Hän löysikin kaksi mielenkiintoista pelaajaa: Matti »Mölli« Keinosen ja »Linkkun«.

»Moroney ja yksi Röglen pelaaja olivat nähneet minut Kanada-ottelussa ennen kisoja ja sitten MM-kisoissa. He kysyivät, olisinko kiinnostunut siirtymään Ruotsiin. Ja kyllähän minua kiinnosti. Sitten Rogle jutteli »Möllin« kanssa. Sovittiin, että »Mölli« käy Ängelholmissa katsomassa paikat ja tutustumassa ihmisiin Tanja-vaimonsa kanssa. Minä menin muutamaa päivää myöhemmin ja minun mielestäni kaikki oli ihan hyvin. Rahaa tuli enemmän kuin Suomessa, ja joukkuekin oli hyvä. Itse olin päättänyt lähteä, mutta »Mölli« päätti lähteä Poriin, kun Rosenlew panosti jääkiekkoon ja järjesti hänelle siellä koulu-paikan«, »Linkku« sanoo.

Samalla »Linkku« teki suomalaista jääkiekkohistoriaa. Hänen sopimuksensa oli ensimmäinen suomalaisen jääkiekkoilijan ulkomaille tekemä ammattilaisopimus. Nuoren miehen tilanne oli kuitenkin hieman mutkikas. Armeijakin olisi pitänyt käydä.

»Urheilujoukot oli juuri perustettu, mutta tuolloin eri lajien edustajat palvelivat eri puolilla Suomea niin, että jääkiekkoilijat olivat Lappeenrannassa, koripalloilijat Upinniessä, kesälajit Santahaminassa ja hiihto Kajaanissa. Minun olisi jääkiekkoilijana pitänyt mennä armeijaan kesäkuussa. Kalevi Römpötti, joka perusti urheilukoulusysteemin, soitti minulle, koska he halusivat urheilujoukkoihin nimekkäitä pelaajia. Olin kuitenkin maajoukkueemies. Sanoin, että voin tulla, jos voin tulla jalkapalloilijana, jolloin

palvelukseenastumiskuucausi olisi lokakuu ja palvelupaikkana Santahamina. HIFK pelasi silloin jalkapalloa mestaruussarjassa ja minä olin siinäkin ringissä mukana. Ja näin kävi«, »Linkku« sanoo.

Suomen valtio päätti vielä säästää vähän rahaa, ja nipisti asepalveluksesta kuukauden pois, eli palvelukseen astuttiinkin vasta marraskuussa. Ja »Linkkullahan« oli sopimus Röglen kanssa.

Siirronkin kanssa oli omat mutkansa. Siirtoaika oli nimittäin mennyt virallisesti umpeen – Suomessa. Ruotsin siirtoaika oli vielä voimassa, mutta Suomessa ei. hifk:n vahva mies, Göran Stubb, onnistui kuitenkin suhteillaan järjestämään asiat niin, että »Linkun« siirto onnistui. Siirron yhteydessä oli sovittu kohtuullisen muhkeasta siirtosummasta. Lisäksi sovittiin,

että Rögle tulee seuraavan kauden alussa Suomeen pelaamaan.

»Olin Ängelholmossa järjestelemässä asioita ja kun palasin sieltä, Göran Stubb oli minua vastassa lentokentällä. Göran totesi, että »johtokunta on nyt miettinyt tätä siirtoa, emmekä me voi päästää sinua Ruotsiin, sinä olet meille niin tärkeä pelaaja«. Vastasin, että »ai pahas, kun koko siirtosumma on laukussa«. Göran kysyi, että »onko sinulla rahat mukana? No, kyllä se siirto sitten onnistuu«, »Linkku« nauraa.

Rögle kasasi loistavan joukkueen kaudelle 1965–66. »Linkun« ja Ulf Sternerin lisäksi joukkueessa pelasivat mm. Yhdysvaltain olympiajoukkueen maalivahti Tom Haugh, norjalainen Björn Elvenes, Ove Sterner, Arne Johansson, Kenneth Ekman ja Kjell Larsson.

Rögle pääsi kauden päätteeksi tavoitteen-
sensa, eli se nousi Allsvenskaniin. Nousu-
karsinnassa se voitti Tingstydin yhteistu-
loksella 9-6. Parikymmentä bussilastillista
ihmisiä matkusti loppiaisena 1966 seura-
maan ratkaisevaa ottelua. Yli 6000 ihmistä
pääsi todistamaan Ulf Sterner Showta,
johon kuului viiden maalin lisäksi lumisota
rangaistusaitiossa.

»Me voitimme suunnilleen puolet har-
joitusmatseista Ruotsin silloisen pääsarjan,
Allsvenskanin, joukkueita vastaan. Esimer-
kiksi Norjan maajoukkuekin kaatui 8-1«,
»Linkku« sanoo.

Ulf Sterner siirtyi siis kuuden joukku-
een NHL:stä Ruotsin kakkosdivisioonaan,
Rögleen. Sterner oli ollut ensimmäinen eu-
rooppalainen NHL:ssä, eikä hänen aseman-
sa ollut kadettava. Eurooppalaispelaajaa
koeteltiin jokaisessa ottelussa. Sterneriä
hakattiin, koukittiin ja hänelle soitettiin
suuta ottelusta toiseen. Eurooppalaisia
pidettiin yksinkertaisesti liian pehmeinä,
ja Sternerin piti todistaa kovuutensa jokai-
sessa tilanteessa. Mutta ei Sternerillä ollut
helppoa Röglessäkään. Des Moroneyllä ja
Sternerillä oli riitaa kauden alusta saakka.

»Me johdimme Norjan maajoukkueen
vastaan kahden erän jälkeen 5-0, kun
Des komensi maalivahti Tom Haughin
laitahyökkääjäksi. Joku huomautti, että
Tomilla oli maalivahdin luistimet, mutta
Des ei antanut periksi«, »Linkku« sanoo.

»Meillä oli myös MoDosta siirtynyt
Barry Murman, joka oli ihan hyvä laita-
hyökkääjä, mutta siinä ottelussa kuitenkin
ylimääräinen hyökkääjä. Barry nousi ylös
ja heitti loukkaantuneena varusteensa kas-
siin. »Uffe« oli joukkueen kapteeni ja hän
alkoi puolustaa Barrya. »Uffen« mukaan
oli vastustajan halveksimista – ja minä olen
samaa mieltä – jos meillä on maalivahti

hyökkääjänä. Des nousi penkille seiso-
maan ja haukkui Sternerin pystyyn siitä,
kuinka valmentajalle ei sanota vastaan ja,
että Sternerin olisi pitänyt se tietää, kun
oli NHL:ssäkin pelannut. Siitä alkoi koko
kauden kestänyt tora. Tom pelasi kuitenkin
laitahyökkääjänä ottelun loppuun. Me
voitimme 8-1«.

Kahden suuren persoonan taistelu ei
jäänyt koppiin. Moroney kirjoitti kolum-
nia Helsingborgs Dagbladetiin, joka oli
sen alueen isoin lehti. Sternerillä oli oma
palstansa Sydsvenska Dagbladetissa, joka
oli Etelä-Ruotsin suurin lehti.

»Minä asuin »Uffen« kanssa samassa
talossa Ängelholmin keskustassa. Sterne-
rillä oli talon alakerrassa vielä urheiluliike,
Uffe Sterner Sport. Sen Norja-matsin
riidan jälkeen »Uffe« ei suostunut matkus-
tamaan joukkueen bussilla. Vierasottelui-
hin saapuikin aina ensin Röglen bussi, sen
perässä Sternerin kartano-Volvo, ja siinä
»Uffe« ja minä. Hän ei halunnut ajaa yk-
sin vaan halusi minut sinne seurakseen«,
»Linkku« sanoo.

VUONNA 1965, kun Rögle alkoi raken-
taa joukkuetta, Ruotsin jääkiekkoliiton
sääntöjen mukaan kussakin joukkueessa
sai olla kaksi ulkomaalaisvahvistusta ja ra-
joittamaton määrä pohjoismaisia pelaajia.
Röglellä oli kanadalainen Des Moroney,
amerikkalainen Tom Haugh, norjalainen
Björn Elvenes ja »Linkku«.

Kakkosdivisioonaa käynnistyi hieman
Allsvenskania myöhemmin ja »Linkun«
mukaan »ihan meidän menestyksemme ta-
kia« jääkiekkoliitto muutti sääntöjä kesken
kauden niin, että kussakin joukkueessa sai
olla yksi ulkomaalainen tai kaksi pohjois-
maista pelaajaa.

»Me vuorottelimme niin, että kun mei-

dän ruotsalaisvahtrimme pelasi, niin minä ja Elvenes pelasimme. Jos Des pelasi itse, niin Tom, Björn ja minä emme pelanneet. Piti katsella muualle. Me olimme voittaneet AIK:n Tukholmassa ja minä soitin sitten Tukholman AIK:n silloiselle valmentajalle, maailmanmestari Eje Lindströmille ja kysyin, kiinnostaako? »Tänne heti«, oli vastaus«, »Linkku« sanoo.

Tukholmaan muuttikin sitten myös varusmiespalveluksensa suorittanut Pentti Lindegren. »Linkku« on herrasmies sormenpäitään myöden, ja hän ymmärsi jo nuorena hyvien suhteiden merkityksen.

»Minä olin lomalla varmaankin 200-210 vuorokautta. Aivan varusmiespalveluksen alussa, ensimmäisellä viikolla, alokas Lindegren kutsuttiin pataljoonan-komentajan puheille. Hän kiitti minua lahjoista. Röglen taustalla ollut Cernelle teki nimittäin myös naisten kosmetiikkaa. Olin pyytänyt heitä lähettämään lahjat Santahaminaan, mutta ei komentajalle, vaan komentajan vaimolle ja komppanianpäällikön vaimolle. Komppanianpäällikkö Multanen kiitti vaimonsa puolesta ja totesi, että lomat rullaavat niin kuin ennenkin«, »Linkku« sanoo.

»Vaikeata oli vain se, että koska olin Suomessa armeijassa, harjoittelin HJK:n kanssa ja pelasin Röglen matsit. Pelit olivat yleensä torstaisin. Heti ottelun jälkeen hypäsin Tukholman yöjunaan ja lensin perjantaiamuna Helsinkiin. Olin kasarmilla noin yhdentoista maissa. Seuraava loma alkoi perjantaina kello 15«.

»LINKKU« OLI PITKÄÄN Allsvenskanin ainoa suomalainen ja esimerkiksi AIK:ssa hän oli seuran ensimmäinen suomalaisvahvistus. Ensimmäinen merkittävä pelaajavirta käynnistyi vasta 1970-luvulla.

»Se on sinänsä kummallista, koska minun mielestäni suomalaiset pelaajat olivat jo 1963–1964 pelaajina ihan yhtä hyviä kuin ruotsalaisetkin. Ei minulla ollut siellä mitään vaikeuksia pelata. Jossain vaiheessa minua pidettiin jopa Ruotsin parhaana puolustajana. Suomalainen joukkuepelaaminen ei vain ollut vielä samalla tasolla«, hän sanoo.

AIK:N KAUSIKAAN ei mennyt läpi ilman välikohtauksia. Ja jälleen kyse oli peliluvasta. Joukkue oli pelimatalla Pohjois-Ruotsissa, kun joukkueenjohto ilmoitti »Linkulle«, että koska hän oli ollut Suomessa armeijassa, hän ei ollut henkikirjoittajan mielestä ehtinyt asua Ruotsissa Allsvenskanin pelilupaan vaadittuja kuukautta.

»Henkikirjoittajalle oli käynyt pieni moka, ja koska olin Suomessa ruodikassa, minua ei oltu merkitty kirjoille Ängelholmiin. Joku oli saanut sen selville, ja kaikki muut Allsvenskanin joukkueet olisivat tehneet protestin, jos olisin pelannut. En pelannut sinä viikonloppuna, mutta lopulta Ruotsin jääkiekkoliitto teki päätöksen, että protestit eivät menisi läpi. Se olikin ihan oikein, olinhan pelannut Ruotsissa jo yhden kauden«.

1960-LUVULLA NHL oli vielä Suomessa hyvin tuntematon käsite. Ruotsissa tilanne oli hieman parempi, mutta ei luonnollisestiakaan lähellekään nykypäivän luokkaa. NHL:ssä ei tuolloin ollut myöskään nykyisen kaltaista varausjärjestelmää ja amatööripelaajien kanssa sai tehdä neljän ottelun sopimuksen ilman, että he menettivät amatööristatustaan. Ruotsalaisen Idrottsbladet-lehden toimittaja Ulf Jansson oli ensimmäinen eurooppalainen NHL-ky-

kyjenetsijä ja hänellä oli Ängelholmissa käydessään New York Rangersin papereita mukanaan. Hän tarjosi »Linkkullekin« neljän ottelun pestiä Rangersiin. »Linkku« ei kuitenkaan tarttunut syöttiin.

»Olin kuitenkin seurannut NHL:ää, vaikka Suomessa sitä ei hirveästi nähnytäkään. Ruotsissa hivenen paremmin«, »Linkku« sanoo.

VUONNA 1967 PELATTIIN MM-kisoja

Wienissä. Suomi kohahdutti jääkiekko-maailmaa voittamalla Tšhekkoslovakian ensimmäisen kerran arvokisoissa. »Linkku« pelasi Ruotsin pääsarjaa AIK:ssa, hän oli 26-vuotias ja hyvässä kunnossa. MM-kisoihin hän lähti kuitenkin turistiksi entisen valmentajansa, Des Moroneyn, kanssa.

»Honkku« sanoi minulle Rögleen siirtäessäni, että »jos lähdet Ruotsiin, et pelaa enää ikinä maajoukkueessa«. Se homma loppui siihen«, »Linkku« sanoo.

MM-kisamatka johdatti »Linkkun« kuitenkin uusiin seikkailuihin, olihan paikalla jääkiekkoilun kerma, ja siis kosolti »Linkkun« tuttuja. Muiden muassa eräs Danny Malone, johon »Linkku« oli tutustunut pari vuotta aikaisemmin erällä HIFK:n Italian matkalla.

»Myös Heinin Kimmo oli mukana reissussa. Jossain vaiheessa kisoja tapasin Cortinassa pelanneen Dannyn Wienissä ja Danny kysyi, kiinnostaisiko minua pelata Italiassa. Vastasin, että voisi kiinnostaakin. Se jäi kuitenkin siihen, mutta seuraavana iltana Danny esitteli minulle yhden isoleukaisen kaverin, joka oli myös rakentamassa joukkuetta. Danny esitteli minut hänelle. Myös tällä kaverilla oli niitä NHL:n neljän ottelun amatöörisopimuksia mukanaan ja hän tarjosi – Dannyn suosituksista – minullekin sellaista«, »Linkku« sanoo.

»Kaveri« oli Scotty Bowman, joka oli rakentamassa St. Louis Bluesia kaudelle 1967–68, jolloin NHL laajeni kuudesta joukkueesta 12:een.

»Minä laitoin nimen paperiin ja elokuun lopulla piti sitten mennä sinne. Enhän minä koskaan sinne mennyt, vaan palasin Suomeen ja – itse asiassa – menin naimisiin. Me olemme kyllä Scottyn kanssa muistelleet tapausta useampaan kertaan«.

RUOTSI, ITALIA JA Yhdysvallat saivat siis jäädä. »Linkku« palasi Suomeen. Hän oli sopinut mestaruussarjaan nousseen HIFK:n kanssa pelaavansa siellä seuraavan kauden. Kesällä hän sai kuitenkin Italiasta kirjeen, jossa kyseltiin hänen kiinnostustaan pelata Italian kesäsarjassa.

»En ollut koskaan ottanut sitä ihan tosissani, mutta kun kerran kirje tuli, niin ajattelin, että mennään nyt sinne. En viitsinyt yksin lähteä, joten otin Marttisen »Jaskan« ja Kotkaksen »Peran« mukaan«, hän sanoo.

Koska ei ollut varmaa, löytyisikö kaikille kolmelle pelipaikkaa, »Linkku« kirjoitti Cortinaan vastauksen tiedustellen mahdollisista pelipaikoista ja ilmoittaen, että ryhmä menee ensin Chamonix'iin vähän harjoittelemaan. Kun »Linkku«, Marttinen ja Kotkas saapuivat Chamonix'n jäähallille, siellä odotti vastaus: pelipaikka löytyisi »Linkkun« lisäksi yhdelle pelaajalle. Joku epäonnen soturi oli pudonnut katolta ja joukkueeseen oli jäänyt aukko. Jaakko Marttinen lähti »Linkkun« kaveriksi Italiaan.

KYSEINEN SARJA KULKI Italian kesäsarjan nimellä, vaikka kuudesta joukkueesta ainoastaan Cortina, silloinen Italian mestari, oli Italiasta. Muut joukkueet olivat Saksan

Oberstdorf, Rosenheim, Füssen, Bad Tölz ja Bayern München, joka oli juuri hankkinut jääkiekkjoukkueenkin.

»Se oli kuuden joukkueen kaksinkertainen sarja, eli kymmenen matsia. Sen lisäksi pelasimme varmasti toistakymmentä ystävyysottelua, muun muassa Tshekkoslovakian maajoukkuetta vastaan kaksi kertaa. Hyvä matsi pelattiinkin, hävittiin 5-4, mutta vastassa oli Nedomanskyyt ja kumppanit«, »Linkku« kertoo.

Cortina oli tuolloin suosittu turistikohte ja jääkiekko veti siihen aikaan kesällä enemmän katsojia kuin talvella. Sarjaa pelattiin heinäkuun puolivälistä elokuun loppuun ja katsojia riitti, sillä kun rannalla tuli liian kuuma, ihmiset nousivat vuorille.

»Cortinan vanhalla olympiastadionilla oli avattava katto, ja kesällä katto oli päällä ja talvella useimmiten ei. Otteluissa oli 3 000–4 000 katsojaa. Matsit alkoivat puoli kymmeneltä illalla, koska ihmiset olivat pitkään töissä. Me harjoittelimme joka päivä, myöskin myöhään illalla. Se oli hienoa aikaa, kun oli koko päivä aikaa tehdä, mitä halusi, ja illalla pelattiin jääkiekkoa«, »Linkku« muistelee.

Hän pelasi Italiassa myös vuoden vaihteessa 1968, mukanaan taas toinen HIFK-puolustaja, Jaakko Marttinen. HIFK ei olisi halunnut antaa kaveruksille pelilupaa, joten »Linkku« ja Marttinen päättivät pelata väärillä nimillä.

»En muista enää, mikä oma nimeni oli, mutta Marttisen Jaska oli »Martinelli«. Saimme sinne jossakin vaiheessa viestiä, että HIFK ei oikein pitänyt reissustamme. Ajattelin, että jos oikein huonosti käy, niin voin pelata loppukauden Italiassa. Laitoimme kuitenkin Göränille sähkeen: »Mitä teemme? Görän vastasi: »Pelaatte Porissä Ässiä vastaan 9.1.«

SARJA OLI AINAKIN VÄRIKÄS:

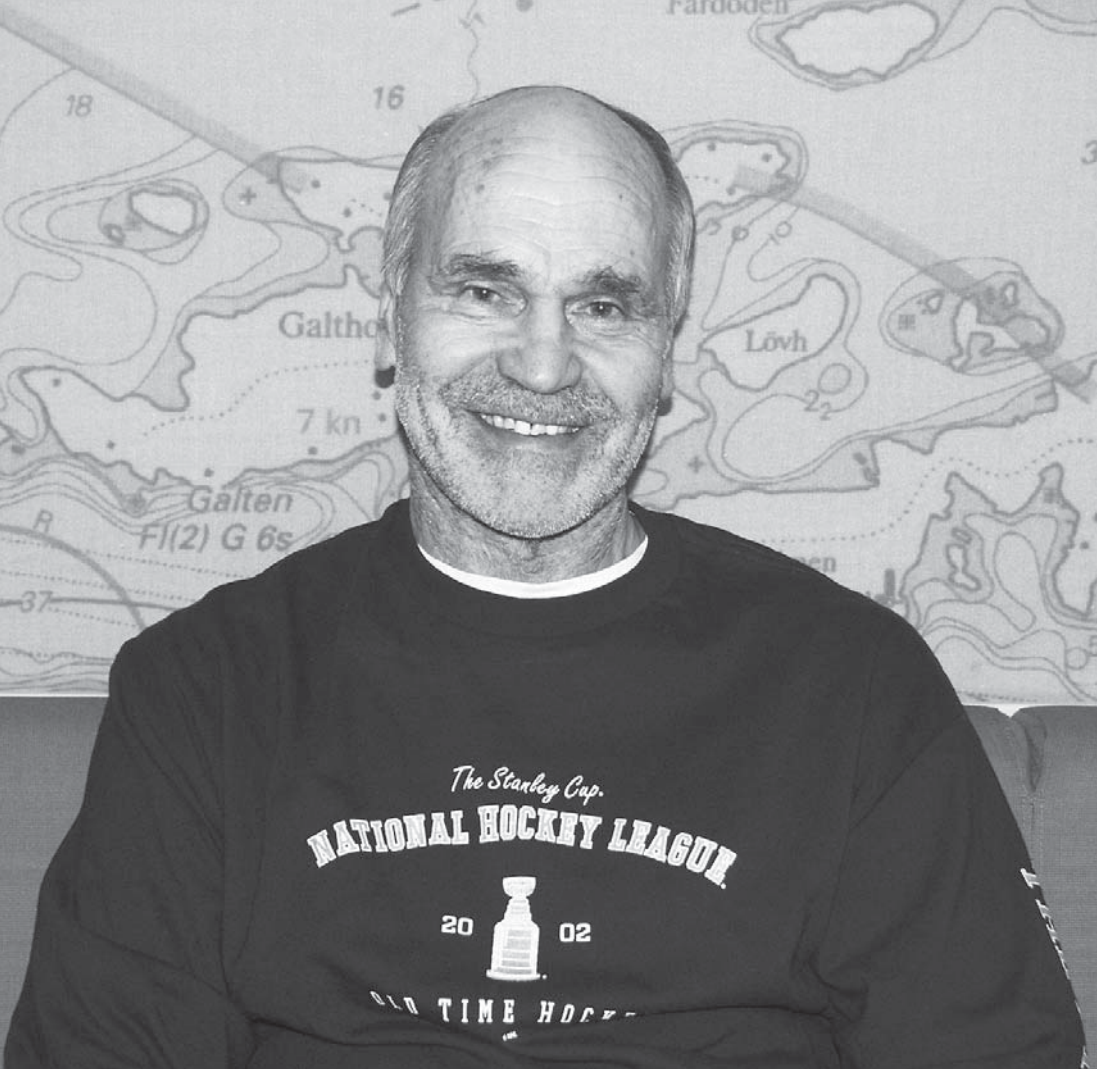
»Meillä oli siellä huimia pelejä. Kapteenimme oli loistava puolustaja nimeltä (Gian)franco Da Rin. Hänen pikkuveljensä, Alberto, oli hyökkääjä. Alberton poika muuten pelaa Italian maajoukkueessa nyt. Joku saksalainen löi kerran mailalla Albertoa nilkkaan ja »Franco«, joka oli samaan aikaan kentällä, lähti ajamaan takaa pikkuveljensä teilannutta pelaajaa. Mikä erikoisinta, niin »Franco« otti hankan kädestään ja yritti tökkiä vastustajaa sormilla silmiin. Siitä seurasi hirvää mellakka, ja pelimme meni ihan sekaisin. Pelasimme varmaan koko ensimmäisen erän kolmella. Minä pelasin koko ajan.

Ensimmäisen erän lopussa tuli joukkotappelu. Erotuomari keskeytti pelin ja lähetti joukkueet koppiin rauhoittumaan. Toisen erän alussa Paolo Benardi passitettiin jäähyaitioon. Sitten kaukalossa tapahtui jotain ja Paolo nousi seisomaan nähdäkseen paremmin. Toimitsija painoi Paolon takaisin jäähyenkille, mistä Paolo hermostui ja hän löi toimitsijaa turpaan. No, koko Cortinan joukkue ryntäsi kentälle puolustamaan Paolaa.

Jopa meidän kanadalaismaalivahtimme Jack Siemon, joka silloin oli lähes nelikymppinen, huiteli mailallaan katsomoon. Peli keskeytettiin.

Meidän kaverimme huutelivat vastustajille uhkauksia kotimatsista Cortinassa. Bussimme ajettiin ihan kopin viereen ja me juoksimme suoraan sisään. Ihmiset kivitivät bussia, mutta ehjinä päästiin perille. Vastustaja ei koskaan tullut Cortinaan. He luovuttivat matsin«.

»LINKKU« PALASI KUITENKIN Italiasta Helsinkiin ja HIFK:iin, kuten oli luvannutkin. Samaan aikaan Ruotsissa oltiin taas

»SEN NORJA-MATSIN RIIDAN JÄLKEEN »UFFE« [STERNER] EI SUOSTUNUT MATKUSTAMAAN JOUKKUEEN BUSSILLA. VIERASOTTELUIHIN SAAPUIKIN AINA ENSIN RÖGLEN BUSSI, SEN PERÄSSÄ STERNERIN KARTANO-VOLVO, JA SIINÄ »UFFE« JA MINÄ«.

– »LINKKU« RÖGLEN VUOSISTAAN

rakentamassa »utta suurseuraa«. Tällä kertaa asialla oli Traneberg, tukholmalaisseura, jonka taustavaikuttajana oli »Linkulle« AIK:sta tuttu Helge Behmer.

Traneberg, eli »Tranan« oli seura, jolla oli takanaan kunniakas menneisyys. Se oli pelannut Ruotsin pääsarjassa 1930- ja 1940-luvuilla ja teki vuonna 1966 kovaa paluuta huipulle. Se voitti tuolloin Tukholman piirimestaruudenkin kukistamalla välierässä AIK:n ja loppuottelussa Djurgårdenin 5-2. Mestaruus oli makea, sillä Djurgårdenin riveissä pelasi maajoukkuemiehiä, kuten Rolle Stoltz, Lasse Björn ja Sven Tumba. Vuonna 1968, kun Behmer värväsi »Linkun« joukkueeseensa, joukkue oli ykkösdivisioonassa, eli toiseksi korkeimmalla sarjatasolla.

»Tranebergin taustalla oli iso puutavara-alan yritys. Helge soitti ja pyysi seuraan. Tarjouksen teki houkuttelevaksi myös se, että Atlas Copcon johtajana Helge Behmer minulle opiskelupaikan Tukholman kauppa- korkeakoulussa,« »Linkku sanoo.

»Olin lukenut Helsingissä oikeustieteitä, suorittanut joitakin kursseja. Tutkinto jäi kuitenkin kesken, kun lähdin Ruotsiin. Tukholman kauppa- korkeakoulun apulaisrehtori soitti kesällä ja sanoi, että »täällä lukee, että sinulla on on ulkomaisia tutkintoja, voisitko toimittaa tiedot niistä, niin saat tarvittavat pisteet kasaan«. Olin suorittanut Suomessa esimerkiksi rikosoikeuden kursseja, mutta eiväthän ne mitään loppututkintoja olleet. Sain kuitenkin pisteet ikään kuin ne olisivat olleet niitä. No, eihän siihen kukaan kuullut«, hän sanoo.

Traneberg pääsi karsimaan, mutta ei noussut pääsarjaan. »Linkku« siirtyi takaisin Skåneen, jossa Malmö mieli myös takaisin Allsvenskaniin. Hän toimi joukkueen pelaajavalmentaja pari kautta, valmistui kauppa- korkeasta ja siirtyi sitten Suomeen.

»PALASIN MALMÖSTÄ SUOMEEN ja HJK:hon. Mutta HJK:lta loppuivat rahat ja seura halusi panostaa vain jalkapalloon. Karhu-Kissat oli pudonnut SM-sarjasta kaksi vuotta aikaisemmin, ja se tuli nyt pelastamaan tilannetta, pääyhteistyökumppaninaan Lemminkäinen. Sponsori halusi muuttaa joukkueen nimen Karhu-Kissoiksi. Sen kauden viimeinen peli pelattiinkin sitten Karhu-Kissoina TuToa vastaan. Muuten pelasimme HJK:na koko kauden«, »Linkku« sanoo.

Nimestä taitettiin peistä pitkään, eikä kaikille ollut lainkaan selvää tai ihan sama, minkänimisessä seurassa sitä pelasi. Sääntönä oli, että jos seuran nimi muuttuu, tai seura fuusioituu toisen seuran kanssa, se saa pitää sarjapaikkansa vain, jos 80 prosenttia pelaajista siirtyy uuteen seuraan. Pelaajienkin mielipidettä piti siis kysyä.

»Meillä oli keskellä kautta iso palaveri kaikkien pelaajien kesken. Paul Blomqvist, liiton varapuheenjohtaja ja Lemminkäisen varatoimitusjohtaja, johti puhetta ja jokaiselta pelaajalta kysyttiin, siirrytkö hän Karhu-Kissoihin. Ravin Antti oli järjestyksessä ennen minua, ja Antti vastasi leveällä karjalan murteella, että »mie oon tullu hoojiikooon pelloomaa, ja halluun pelata hoojiikoossa.« Sitten Paul kysyi minun mielipidettäni ja vastasin, että minäkin olisin halunnut HJK:ssa pelata kauden loppuun saakka. Antti ja minä olimme ainoat, jotka halusimme jatkaa HJK:na«, »Linkku« kertoo.

Edes uusi sponsori ja uusi nimi eivät auttaneet, vaan HJK/Karhu-Kissat putosi sarjasta, ehkä hieman yllättäen, sillä paperilla joukkue vaikutti varsin iskukykyiseltä.

»Meillä oli ihan hyvä joukkue. Ennen kauden alkua meillä oli valmentajana Raimo Määttänen, mutta »Mätsky« tekikin

sitten sopimuksen TPS:n kanssa ja HJK jäi käytännössä ilman valmentajaa. Meillä oli kuitenkin Kapasen veljekset, Hannu ja Jari, Ravin Antti, Kamppurin Hannu oli silloin nuori lupaus maalivahtina. Lehtosen »Pepe« pelasi muutaman matsin, samoin Pakolan Seppo. Sitten oli paljon hyviä peruskissoja. (Seppo) Repo lähti juuri ennen kauden alkua Määttäsen perässä TPS:iin. Me hävisimme ainakin 10 matsia maalilla, mutta niinhän se on, että hyvä joukkue voittaa maalilla ja huono häviää maalilla«.

»Linkku« oli Malmön kausinaan siirtynyt takaisin puolustuksesta hyökkäykseen ja yhdessä vaiheessa kautta hän johdatti ketjua, jossa hänen laidoillaan viilettivät nuoret kyvyt, Harri Rindell ja Hannu Kapanen.

»Kausi oli muuten harvinaisen selkeä, sillä esimerkiksi pelaajapalkkiot tulivat Lemminkäisen palkkakonttorista päivälleen silloin, kun piti«, »Linkku« sanoo.

Hän siirtyi kuitenkin seuraavaksi kaudeksi Lahden Reippaaseen, ykkösdivisioonaan.

»Sielläkin meillä oli jäällä ihan hyvä joukkue: »Piri« Eloranta, Erkki Laine tuli silloin mukaan, Pekka Laine, Harri Korhonen, Pertti Arvaja...mutta kaukalon ulkopuolella asiat eivät toimineet kuten oltiin sovittu. Minullakin jäi puolet rahoista saamatta ja (Juha) Rantasilan kanssa niitä perimme sitten seuraavalla kaudella. Varmaankin ne jostakin Reippaan jalkapallojoukkueen lippukassasta lopulta haettiin«, »Linkku« sanoo.

Reippaan kausi oli lopuillaan, kun Matti Väisänen soitti »Linkulle«.

»Linkun« pelaajaura huipulla päättyi.

»LINKKU« OLI HIFK:N kakkosvalmentajana Matti Väisänen aisaparina kauden 1975–76. SM-liiga pudotuspeleinen oli

juuri perustettu. HIFK sijoittui runkosarjassa neljänneksi, mutta putosi neljän joukkueen pudotuspeleissä TPS:lle, joka voitti liigan historian ensimmäisen mestaruuden.

Seuraavaksi kaudeksi HIFK teki farmisopimuksen Pitäjänmäen Tarmon, eli PiTan kanssa. PiTa pelasi tuolloin ykkösdivisioonassa ja »Linkku« haluttiin joukkueen valmentajaksi. HIFK:n tulevaisuuden joukkueessa pelasivat esimerkiksi Pertti Lehtonen ja Raimo »Rassa« Hirvonen.

Kaikkia HIFK:n farmijoukkueessa pelaaminen ei kuitenkaan houkuttelevat. Itse asiassa, se ei tuntunut houkuttelevan juuri ketään ja kun tieto farmisopimuksesta levisi, kaikkiaan 14 edelliskauden pelaajaa päätti siirtyä muualle. »Linkku« sai kasata joukkueen tyhjästä, nopeasti.

»Minun kovin löytöni siinä vaiheessa oli Ilkka Sinisalo, jonka nostin PiTaan suoraan IFK:n B-junioreista. Kasaamani joukkue koostui HIFK:n junioreista – muutama Jokeri-junnukin oli mukana – jotka olivat juuri tulleet yli-ikäisiksi A-junioreihin. Eräs junioreista oli Kari »Keni« Weckström, joka pelasi silloin puolustajana. Hän pelasi myöhemmin aika monta vuotta SaiPassa liigaa. »Keni« oli muuten koko uransa puolustajana, mutta minä teinkin hänestä sentterin ja laitoin Sinisalon toiselle laidalle ja Kojolan Heikin toiselle laidalle. Jos en ihan väärin muista, niin koko ketju oli lopulta divarin pistepörssin kärkikymmenikössä«, »Linkku« sanoo.

»Linkku« pitää itse PiTan kautta 1976–77 ainakin valmentajanuransa kovimpana saavutuksena. Lähtökohdat eivät olleet häävit pelaajapaon vuoksi. Lopullinen pelaajamateriaali ei ollut ihan sarjatasoa vastaavaa.

»Jos vähän pahasti sanoo, niin ru-pujengin sain pidetyksi divarissa. Sitten

kävi vähän sääliksi, että SaiPaan siirtynyt Weckströmin »Keni« – jonka poika pelaa muuten SaiPassa nyt – palautettiin takaisin puolustajaksi heti. Olisi ollut hauska nähdä, kuinka hän olisi pärjännyt liigavauhdissa sentterinä. Sinalalolle se kausi oli todellinen läpimurtokausi«, »Linkku« sanoo.

Suomen ja Helsingin jääkiekkopiirit olivat pienet. Vain muutamaa kautta aikaisemmin »Linkku« oli pelannut periaatteessa konkurssiin menneessä ja nimensä Karhu-Kissoiksi muuttaneessa HJK:ssa. Kaudella 1977–78 HJK ryhtyi puuhaamaan uutta tuloaan jääkiekkoon ja tällä kertaa PiTan nimi katosi jääkiekkokartalta, kun siitä tehtiin HJK.

»Pelasimme sen kauden edelleen ykkösdivisioonassa, mutta HJK:na. Sen taustalla oli liuta vaikutusvaltaisia liikemiehiä ja joukkueeseen panostettiin hankkimalla ihan hyviä hankintoja, liigastakin. Harri Linnonmaa palkattiin minulle apuriksi«, »Linkku« sanoo.

Linnonmaa oli pari kautta myöhemmin HIFK:ssa voittamassa SM-kultaa, mutta kaudella 1977–78 hän oli »Linkkun« kakkosvalmentaja, koska ei päässyt HIFK:n kanssa sopimukseen. Hän pelasikin pari ottelua, kun loukkaantumisten kolhima kokoonpano sitä vaati.

»HJK:n uusi tuleminen oli tyyppiesimerkki siitä, kuinka näissä projekteissa usein käy. Muistan hyvin ensimmäisen palaverin, jossa esittelin Harrin kanssa johtokunnalle joukkuetta: minkälaisia pelaajia tarvittaisiin ja sellaista. Sitten laadimme fläppitaululle budjettia, mutta johtokunta ilmoitti hoitavansa talouspuolen. Budjetti löyettiin lukkoon«, »Linkku« kertoo.

»Sitten siinä kävi niin kuin usein, kun yritysjohtajia saadaan mukaan. Eiväthän he mitään ehtineet hoitaa. Kun oli budjetoitu, että myydään 800–1000 kausikorttia, niin niitä myytiin kai 20. Tietenkin kaikki pelaajapalkkiot oli laskettu budjetin mukaan... Korvaukset jäivät saamatta, pari pelaajaa lopetti ja homma kaatui siihen. Hävisimme VarTP:lle karsinnassa ja putosimme kauden lopuksi kakkosdivisioonaan. Minä ja Harrikin haimme omat palkkiomme oikeuden kautta«.

Tämä tarina olisi voinut loppua tähän ja silti se olisi ollut merkittävän suomalaisen jääkiekkopersoonan kuvaus. Ekonomi Lindegren lähti Karhulaan vetämään Ahlström-yhtiön vientiprojektia. Mutta jääkiekko seurasi häntä sinne.

»Titaanit oli huonossa kunnossa ja minua pyydettiin harjoituksiin vain katsomaan, miltä homma näytti. Menin ja totesin, että kaikki oli päin seinää. Muutaman viikon päästä olin jäällä vetämässä harjoituksia. Kakkosdivisioonan käynnistyttyä huomasin, että joukkue oli niin huono, että minäkin olin sille vahvistus, pelaajanakin. Ensimmäisellä kaudella me pysyimme sarjassa, mutta sitten ruokahalu kasvoi syödessä, seura ryhtyi värväämään ja lopulta putosimme sarjasta. Minäkään en edes pelannut kauden viimeisiä otteluita. En halunnut laittaa omia rahojani kiinni seuraan«, »Linkku sanoo.

SUOMI SAI UUDEN televisiokanavan vuonna 1986, kun Kolmoskanava käynnisti toimintansa. Uusi kanava tarvitsi luonnollisesti tekijöitä ja uusia ohjelmia. Urheilu, ja jääkiekko, oli varma tapa saada katsojia.

»Linkku« tunki lajin, tunki ihmiset, tunki tiedotusvälineet. Hän oli luonnollinen valinta.

»Kummolan ja Jarmo Porolan omistama VipVision otti yhteyttä. Ensin tein heille muutaman urheilun koosteohjelman, Sporttispurttin. Syksyllä 1987 pelattiin Kanada Cup ja elokuussa ensimmäinen harjoitusottelu Suomi – Tshekkoslovakia Kouvolassa. Siitä vaan, mikrofoni suun eteen ja suoraan lähetykseen«, »Linkku« muistelee.

Hän selosti monta vuotta kaiken Kolmoskanavan ja myöhemmin MTV3:n lähettämän jääkiekon.

»Silloinhan Hockey Night ei ollut ihan yhtä laaja kuin nyt, me saimme tehdä vain runkosarjaa. Ensimmäisen kerran saimme tehdä finaalit vuonna 1992. Hockey Nightin ensimmäiset takit olivat muuten vaaleansiniset, enkä nyt muista, kuka ne oranssit oikein toi. Varmaankin (MTV3:n urheilupäällikkö) Lehmuskallion Tatu«, »Linkku« sanoo.

Kun NHL siirtyi Canal Plussalle, »Linkku« siirtyi perässä.

»SM-liigaa pystyy seuraamaan, vaikka sitä ei selostakaan, mutta NHL:ää ei pysty selostamaan jos sitä ei seuraa jatkuvasti«, hän sanoo.

Nykyisin »Linkku« on monille tuttu pelkästään selostajana ja Radio Cityn äänenä. Selostamista luonnollisesti helpottavat muutaman vuosikymmenen aikana solmitut kontaktit ja ystävyyssuhteet ympäri maailmaa.

»Minua on ammattipiireissä arvosteltu siitä, että en ole tarpeeksi kriittinen. Minä olen saanut lajilta niin paljon, että en halua repiä sitä alas vaan päinvastoin,

jos pystyn sitä nostamaan, niin teen sen mielelläni. On selvää, että jos joku pelaa huonosti, niin totta kai sitä kommentoin, mutta en rupea puhumaan pelaajien henkilökohtaisista asioista tai mollaamaan heitä sillä tasolla«, hän sanoo.

JÄÄKIEKKO ON »LINKUN« elämä. Hän pelaa vieläkin veteraanikiekkoa ja kaukalopalloa aktiivisesti. Hän matkustaa pari kertaa viikossa Tukholmaan selostamaan NHL-otteluita. Nuorten MM-kisoissa »Linkku« oli kuuluttajana. Jääkiekkoliiton tilaisuuksissa hän juontaa lehdistötilaisuudet. »Linkku« oli myös Toronto Maple Leafsien vierailun aikana lehdistötilaisuuden puheenjohtaja.

Erään entisen pelikaverin mukaan »Linkun« veteraanijoukkueella, Wanhoidilla Kissoilla, oli tapana pitää tietokilpailuita pelimatkoillaan. Muut vastaan »Linkku«. Toiselle puolelle jäi urheilutietäjänä tunnettu Raimo Häyrinen, mutta useimmiten »Linkku« voitti. »Luin sadepäivinä Hauholla paljon«, oli selitys.

MAAILMASSA TUSKIN ON yhtään jäähallia, johon mies voisi mennä tuntematta ketään. Aina löytyy ystävä, tuttu, entinen pelikaveri, valmentaja tai fani, jonka kanssa »Linkku« pääsee juttusille.

»Enhän minä tekisi tätä, jos en eläisi täysillä kaikessa mukana. Se lähtee täältä«, »Linkku« sanoo ja taputtaa rintaansa sydämen kohdalta. »Toisaalta, jos minulla olisikin »vapaapäivä«, niin en tiedä, mitä tekisin. Jääkiekon parissa tapaa hienoja ihmisiä ja paljon«.

»LINKKU« LINDEGREN

Jääkiekkoleijona nro 137
synt. 18.12.1940 Hauho
hyökkääjä/puolustaja/toimittaja
SM-sarja: 108. 9 + 9 = 18. 68
1 MM-kisat (1965, Tampere)
6 A- ja 1 B-mo

SEURAT, PELAAJANA:

Riihimäki, HIFK, Rögle, AIK, Cortina,
Traneberg, Hammarby, Malmö, HJK/
Karhu-Kissat, Reipas, Titaanit

VALMENTAJANA:

Jokerit (seuran historian ensimmäinen
valmentaja), HIFK, PiTa, HJK

MUUTA:

Pelaaajyhdistyksen puheenjohtaja
1988–1991
Maali-lehden suunnittelu ja toteutus
SM-liigalle 1980
Suomen jääkiekkoliiton kausijulkaisut
1977–83
HIFK:n kausijulkaisut 1975–78
MM 1982 -julkaisu
SM-liigan vuoden jääkiekkotoimittaja
1990 (osana TV 3:n Hockey Night toimi-
tusta)
SM-liigan vuoden kuuluttaja 1991

SAMAAN AIKAAN, kun ura Titaaneissa päättyi, jääkiekkoliiton nykyinen puheenjohtaja ja SM-liigan tuolloinen toimitusjohtaja Kalervo Kummola pyysi »Linkkua« suunnittelemaan jääkiekkolehden. »Sovittiin, että minä teen vuoden 1980 pudotuspeleihin lehden, jonka nimeksi tuli »Maali«, »Linkku« sanoo.

Toimittaminen ja tiedotusvälineet olivat kiinnostaneet »Linkkua« pitkään. Hän oli jo lukioaikoinaan käynyt radiotoimittajakurssin, jonka kurssimestarina toimi viimeistä kertaa selostajista legendaarisin, Pekka Tiilikainen. »Linkku« oli myös tehnyt vuoden 1974 MM-kotikisojen kisajulkaisun.

»Minä kirjoitin kaikki jutut ja keksin itselleni erilaisia salanimiä, että näytti siltä, että joku amerikkalainen ja venäläinenkin olisi kirjoittanut siihen«, »Linkku« kertoo naureskellen. Hän teki myös vuonna 1979 Jääkiekkoliiton 50-vuotisjuhlien kunniaksi radiovisan yhdessä Raimo Häyrisen kanssa.

Vuoden 1982 Helsingin MM-kisoissa »Linkku« vastasi kisojen markkinoinnista ja hän organisoi ja johti ensimmäistä kertaa kansainvälisiä lehdistötilaisuuksia.

»Olin siinä pikkuhiljaa siirtynyt, kun olin kuulutellut pelejä. Vuonna 1981, kun tulin MM-kisaprojektiin mukaan, niin vedin jo maajoukkueen lehdistöinfoja«, hän sanoo.